

~~Тракийската пролѣтъ бѣ настъпшила по-рано.~~ Буйни потоци бѣха слѣзли отъ снѣжни планини и бѣха дигнали водитѣ на тритѣ рѣки, сочни пасбища се зеленѣеха съ примамливъ дѣхъ на млада трева. Отъ ширното, чисто небе вѣеше тиха ведрина.

Ето огромното стадо отъ едѣръ, огоенъ добитѣкъ се доближава и примамливо се мѣрка предъ очитѣ на изгладнѣлитѣ рицари. Задъ него изкусно се кривѣ войскаритѣ на Коца и Манастѣръ.

— Измама е това — мѣлви рицарѣтъ Жеханъ дѣо Роншоа — никой да не смѣе да напуска мѣстото си! . . .

Съ трепетна, нетѣрпелива рѣка, стражата на латинския окопъ стиска орѣжие въ дѣсница. Толкова близо е до тѣхъ такава обилна храна, а тѣ вече отъ три дена ядатъ само по кѣсче сухъ хлѣбъ.

Въ това време цѣлата войска на императоръ Бодуенъ, колѣничила подъ благославящата рѣка на единъ фландѣрски свещеникъ, слуша Великденската си черковна служба.

— Днесъ е Велики четвѣртѣкъ — шѣпне князь Иоанъ на чича си. — Грѣхъ е, грѣхъ е днесъ да се пролива кръвъ . . .

Лека усмивка просвѣтна за мигъ по напрегнатото лице на царя. Макаръ, че сърдцето му се овива въ страшна тревога, той още има сила да се шегува и подбива.

— Когато станешъ царь, Иоане, ще те нарекатъ христолубивъ, благочестивъ и богобоязливъ. Вижъ мене, кой знае дали ще ме запомнятъ такѣвъ . . . Много кръвъ пролѣ рѣката ми, и ако съмъ живъ още много ще пролѣе. Защо вѣсишъ лице, Иоане? Не го правя за да заробвамъ, за да грабя чуждо. Правя го за да дарувамъ свобода, за да обединявамъ . . . Господъ ще ми прости грѣха. Не бой се . . . Но гледай, гледай . . .

Калоянъ внезапно се изправи на прѣсти, засѣни съ рѣка челото си и се загледа къмъ югъ.

— Сякашъ фрѣзитѣ почнаха да излизатъ отъ окопа си! Нѣщо се чернѣе предъ него . . .

— Това е стадото на Радулъ.